

WINNARES PRIJS VAN DE JONGE JURY 2012 EN 2014

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Shock

Shock

Mel Wallis de Vries

Meisje vermist na schoolfeest

Van onze verslaggever

AMSTERDAM – De politie in Amsterdam is op zoek naar de 16-jarige Emma Timmers. Emma is vrijdag 20 december voor het laatst gezien op een kerstfeest van haar school, het Amsterdams Lyceum aan het Valeriusplein. Sindsdien ontbreekt van haar ieder spoor.

Vermoedelijk heeft ze het feest rond 01.00 uur verlaten, maar ze is nooit thuis aangekomen. De politie vindt de situatie 'zorgelijk' omdat de jas van het meisje bij de Nieuwe Achtergracht is teruggevonden. Duikers hebben naar het meisje gezocht, maar tot nu toe zonder resultaat. 'We houden rekening met een ongeluk of een misdrijf,' aldus een woordvoerder van de politie.

De mobiele telefoon van Emma staat sinds vrijdagavond uit.

Emma Timmers is 1.68 m lang, tener gebouwd en heeft don-

kerblond lang haar. Op de avond van haar verdwijning droeg ze een volwassen grijze top met lovertjes, een donkerblauwe strakke spijkerbroek en halfhoge zwarte laarzen. Emma is verder te herkennen aan een goudkleurig armbandje met een hartvormig bedeltje eraan en een grote goudkleurige ring in ruitvorm die zij aan haar rechterwijsvinger draagt.

Hebt u Emma gezien, neem dan contact op met de politie in Amsterdam via 0900-8844.

Als u liever anoniem wilt blijven, bel dan 0800-7000.

23/12/13

HET IS GROOT NIEUWS! DE VOLKSKRANT OPENT ERMEE!
DIT IS DE LAATSTE KEER DAT IEMAND HAAR ZIET!
EMMA TIMMERS IS VERLEDEN TIJD.

Emma

Ik droom.

Ik lig op de vloer van een koude, donkere ruimte. Het is er vochtig en bedompt, alsof er nooit frisse lucht komt. Iets in me zegt dat ik moet opstaan en maken dat ik hier wegkom, maar mijn lichaam gehoorzaamt niet. Mijn armen en benen doen zo'n pijn, alsof alles vanbinnen kapot is.

Hulpeloos blijf ik liggen. Ik weet niet wat ik moet doen. Mijn gedachten plakken als lijm aan elkaar vast. Misschien houdt deze nachtmerrie op als ik mijn ogen dichtdoe, en word ik wakker in een andere droom. Een prettige droom.

Mijn oogleden vallen dicht. Ik hoor mijn hart tegen de stenen vloer bonzen, steeds langzamer, langzamer, langzamer. Ik zweef weg van mezelf, weg van de pijn, onbereikbaar ver weg.

Maar er is nog iemand in deze ruimte. Ik voel het aan de verplaatsing van lucht naast me.

Mijn ogen opendoen. *Kom op, Emma, doe ze open.* Maar

mijn oogleden zijn zo zwaar, ik ben zo moe.

Een gesmoord kuchje.

Met moeite krijg ik mijn ogen open. De schaduwen op de muur bewegen, wazig en vervormd. Een schimmige gedaante maakt zich los van de muur, alsof hij er al die tijd al heeft gezeten en naar me heeft gekeken.

Is dit echt?

Geruisloos loopt de schim naar me toe. Ik zie hem groot en dan weer klein. Scherp en onscherp. Ik weet niet of ik angst of opluchting moet voelen.

'Help me!' wil ik roepen, maar mijn lippen willen niet bewegen.

Zwijgend komt de schim naast me staan. We kijken elkaar aan. Zijn gezicht is verborgen in de schaduw.

Angst krijgt de overhand. Ik voel een traan langs mijn wang glijden, tussen mijn huid en de vloer kruipen. Warm en koud. Zacht en hard.

Alles voelt zo echt. Te echt.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Wat ik niet zie bestaat niet. Het is allemaal een droom.

Een hand strijkt over mijn arm. Koud. Nog kouder dan ijs.

Ik begin te beven.

Zijn vingers bewegen tastend over mijn lichaam, alsof ze op zoek zijn naar iets. De kou dringt door mijn huid, tot in mijn botten, en trekt alle warmte en energie uit me.

Minutenlang blijft de hand mijn vel kneden, totdat ik niet meer weet wie ik ben.

En dan trekt de hand zich terug. Ik hoor de schim opstaan en weglopen.

De kou verdwijnt uit mijn lichaam, maar de angst niet.

Het is maar een droom, hou ik mezelf voor. Straks word je wakker en is alles weer normaal.

**vrijdag 4 juli
2014**

Lilly

Ik had deze vakantie moeten afzeggen. Sinds ik ben opgestaan, heb ik al het gevoel dat ik moet huilen. De tranen staan zo hoog in mijn ogen dat ik ze amper nog kan tegenhouden. Over een kwartiertje vertrekt de bus. Morgenochtend zijn we in Zuid-Frankrijk. En over een week zijn we weer terug. Maar het voelt alsof ik nooit meer ga terugkomen.

Doe niet zo dramatisch, Lilly, zegt een stemmetje in mijn hoofd. Je gaat op vakantie naar Frankrijk, niet naar het einde van de wereld.

Ik kijk naar Mabel, Anouk en Bo. Ze staan te lachen voor de ingang van de bus om een of andere domme mop die Bo net heeft verteld. De blik in hun ogen is uitgelaten. Vrolijk. Waarom ben ik niet net zoals zij? Waarom maak ik het mezelf altijd zo moeilijk?

‘Surprise, surprise,’ zegt Bo. ‘Kijk eens wat ik heb geregeld!’

Ik zie hoe ze vier roze petjes uit haar tas haalt. Onze namen zijn er in het zwart op geborduurd.

‘Wat ontzettend attent van je,’ zegt Mabel.

‘Lachen,’ bromt Anouk.

Ze kijken naar mij.

‘Oooo, echt superleuk, Bo,’ zeg ik, met een strak gezicht van de ingehouden tranen. Ik weet zeker dat ik er als een idioot ga uitzien met dit petje op.

‘Thanks,’ zegt Bo grijnzend. ‘Het heeft me een dag gekost om dit te regelen. Maar ze zijn het waard.’ Ze deelt de petjes uit.

Met afgrijzen zie ik hoe Mabel, Anouk en Bo zelf het petje meteen opzetten. Ik weet dat ik niet kan achterblijven. Ik kan wel door de grond zakken van ellende als ik het petje ook opzet.

‘Fotomomentje!’ roept Bo.

‘Zal ik een foto van jullie maken?’ hoor ik mijn moeder vragen.

Ze stond erop om me met de auto weg te brengen naar de opstapplaats van de bus. ‘Je denkt toch niet dat ik je met zo’n zware koffer laat fietsen?’ zei ze. ‘En ik wil zeker weten dat je veilig in die bus zit. Ik heb maar één dochter.’

Dankbaar heb ik haar aanbod aangenomen. Maar misschien had ik toch beter alleen kunnen gaan. Dit afscheid voelt als een pleister die heel langzaam wordt losgetrokken. En ik weet dat het pijnlijkste stukje nog moet komen.

Mabel glimlacht beleefd naar mijn moeder. ‘Dat zou heel vriendelijk van u zijn, mevrouw Rijssel. U kunt mijn toestel gebruiken.’

Ze ritst een zwarte tas open en geeft mijn moeder een groot, bijna professioneel ogend fototoestel.

‘Wow.’ Bo fluit. ‘Hoe kom je aan deze mega-unit?’

‘O, van mijn ouders gekregen. Een cadeautje voor de vakantie.’

‘Natuurlijk,’ zegt Bo sarcastisch. ‘Ik heb ook iets van mijn ouders gekregen: een waarschuwing dat ik geen domme dingen moest uitvreten.’

Mabel doet net alsof ze Bo’s opmerking niet gehoord heeft. ‘U hoeft alleen maar op de zwarte knop te drukken, hij staat op volautomatisch,’ zegt ze tegen mijn moeder.

‘Oké,’ knikt mijn moeder.

Bo en Anouk haken hun armen in de mijne. Mabel gaat naast Anouk staan.

‘Ik tel tot drie en dan roepen we allemaal heel hard: “Go camping!”’ zegt Bo.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vraagt mijn moeder.

‘Ja!’ roept Bo.

Ik zie hoe mijn moeder haar vinger op de zwarte knop legt, hoe de andere reizigers naar ons kijken. Ik hoor Bo tot drie tellen.

‘Goooo caaaaampiiiiing!’ gilt iedereen.

Ik sluit mijn ogen.

Klik.

‘Is het gelukt?’ vraagt Mabel.

‘Volgens mij wel,’ zegt mijn moeder aarzelend. ‘Moet ik er voor de zekerheid nog eentje maken? Dat is misschien –’

‘Nee,’ kapt Bo mijn moeder af. ‘We gaan.’

Mijn moeder geeft de camera terug aan Mabel en omhelst me. ‘Stuur je me af en toe een berichtje?’

‘Ja,’ mompel ik.

‘En doe je voorzichtig? Jullie hebben zo’n heftige tijd achter de rug met Emma. Soms ben ik bang dat... Nou ja, je begrijpt wel wat ik bedoel. Pas goed op elkaar.’

‘Ja,’ zeg ik nog een keer. Ik ben akelig dicht in de buurt

van het moment dat ik mijn tranen niet langer kan tegenhouden. Het liefst zou ik weer naar huis gaan met mijn moeder.

'Lilly, schiet eens op,' hoor ik Bo roepen. 'Mabel en Anouk zitten al in de bus.'

'Ik kom eraan,' zeg ik schor. 'Doei, mam.'

'Dag, lieverd.'

Ze trekt me nog dichter tegen zich aan en wiegt me heen en weer. In mijn moeders armen voel ik me weer heel even een baby. Maar dan laat ze me los.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Bo met haar ogen rollen, waardoor ik me nog ellendiger ga voelen.

'Ga maar,' zegt mijn moeder glimlachend.

Ik wil niet.

Ik slik die woorden in en loop achter Bo aan de bus in.

Bo gaat naast Mabel zitten en ik schuif op de overgebleven plek naast Anouk. Aan de andere kant van het raam zie ik mijn moeder staan. Een onbeweeglijk poppetje. Ze houdt haar handen gevouwen voor haar buik, dat doet ze altijd als ze ergens mee zit. Ik weet dat ze zich voor mij groot houdt. Een traan perst zich bijna door mijn traanbuis naar buiten.

De deur van de bus gaat dicht en de motor komt brommend tot leven.

'Yes! Eindelijk! We gaan!' roept Bo.

Anouk slaat een kruis. 'Voor een veilige reis,' mompelt ze. 'Let the good spirits be with us.'

'Amen,' zegt Mabel grijnzend.

Ik kijk naar buiten. Mijn moeders arm zwaait als een ruitwischer heen en weer. Dan vormt ze met haar handen een hartje in de lucht. *Ik hou van je.*

Ik maak hetzelfde gebaar aan de andere kant van het glas.

‘Kappen met dit suffice gedoe,’ snuift Bo. ‘Hoe oud ben je? Acht?’ Ze zakt onderuit in haar stoel. ‘Ik zou gek worden met zo’n moeder.’

‘Hou op,’ zeg ik zacht. Zoals altijd als ik boos ben voelt het alsof mijn keel wordt dichtgeknepen. Ik kan geen ruzie maken. Ik haat het om ruzie te hebben.

De bus rijdt het parkeerterrein af, richting de Amstelveenseweg. Mijn moeder wordt snel kleiner. Ik zie hoe ze me kushandjes toewerpt. En dan slaan we links af en verdwijnt ze.

Ik staar naar mijn handen. Ik wil niet dat Bo, Mabel en Anouk me zien huilen.